

گزارشی از سال ۱۴۰۰

و آنگاه که از تاریخ
طومارها بیرون گرفتند
پس آنچه بر ما رفت، چو خوانده بیاید
گو مطربان را زخمه بگیرند
و خونِ رزِ روان می‌دار
که حکایت خونِ جوان باشد.

روزگار
شعبده‌ها می‌کرد
و هولی عظیم بود مردم را
از لعن‌نوشتِ کهنه‌ای، به کوره‌خطّ موحشی.

هر کجا، طلسماتِ غرایب
به دیوارها و حصارها بستند؛
و بر هر کاغذ، لک و خال سرخ
که ساحر
به دستی نگاشته بود و دیگر دست:
آبلنبه‌ی قلبی
قلب جوانی   تپان تپان در چنگ.

پس گاهِ هر پگاه
به گوشِ باد
نجوای مُعَقَّد پیچید.

قیر بارید و قَطْران و غلظتی تمام.

و روزُ شکست و آسْمان
هزیمت شد.

گفتند:
کنون
به خون خروس، مَسْحِ سر باید
که صبح را گمانه برده است.

اینک به بام شویم و هزارهز کنیم و کبوتر
در نفت زنیم و بسوزانیم؛

که حشمتی سخت افتد، امیدواران را.

و از چهار جانب به شهر درآمدند و
فسون خواندند و
دمیدن گرفتند.

این شکل‌های بیم از چیست؟

این نقش‌های تیغ و شکار
این آهوان تیرخورده در فرار

- این‌ها کشتگان آنان‌اند.

و آنان کیستند؟

- جامه شان

سرخ زنگ

و بطعم تیغ و نیز

واز صنعتها بر فضایی و سلامی و فضایی
و جلد در و حداد و مجامی و حرام کمر

جایشان

منوب است بمال غائب و میراث و خوف و خطر و موت و قتل و خون ریزش
و قحط و فلاکت و آنچه دزد برده باشد

و جانشان

تلف و قتل و غارت

واز صفت سیاہی و تاریکی و افادن بچاہ و پکار از رحم افادن

و خانہ شان

بیت الموزت

و خانہ شان

بیت الموزت

و خانہ شان

بیت الموزت

کاریز فرو نشست.

دریا خوشید.

دد شیرهی پستان زنان را دوشید.

آتش به قساوت به نیستان کوشید.

خاکستر مردگان فلک را پوشید.

بلبل ز عطش گدازه‌ها را نوشید.

هر چاه که کندیم فقط خون جوشید.